

Leslí: PRVNÍ RITUÁLY V MÉM ŽIVOTĚ XVII

Jak jsem to s mámou hloupě prokaučoval a poslední výprask rákoskou

Asi dva týdny po tom, co se mi zadek dostal jakž takž do pořádku, po výprasku smetáčkem, došlo k dalšímu neštěstí. Právě mi bylo 13, a asi tři měsíce zpátky jsem už začal konečně růst. Jenže každé plus přináší i mínusy. Vyrostl jsem z bot, kalhot a vlastně i triček. Do těch jsem se sice ještě nacpal, ale většina mi pak končila u pupíku. Jako kluk jsem se moc bál máminy věty: to jsi přehnal, nachystej si prcku! Ale byla ještě obávanější věta: Půjdeme nakupovat, nemáš co na sebe. A ta právě zazněla. Nikdy nemělo cenu odporovat. A nyní jsem navíc věděl, že je to bohužel nezbytné. Mamince domluvila její teta – pracující ve vedení komunálních služeb, pod které patřili i kadeřníci, termín u kadeřnice paní S. Paní S objížděla všechny kadeřnické soutěže a většinou z nich vozila ceny. Máma se těšila jak malá holka. Přestože na zaplacení účesu bude muset zaplatit 150 korun – svoji čtyřdenní mzdu. Kvůli času si musela vzít z práce i čtyři hodiny volna. Rozhodla se toho využít tak, že se na dvě hodiny nebude zase vracet do práce, ale půjdeme spolu na ten nákup.

Domluvili jsme si sraz na křižovatce tramvají ve středu města v 14,15. Abych to stihl, musel jsem hned ze školy i se školní aktovkou. V plánu byly tenisky, sandály, kraťasy a pár triček s tím, že dlouhé kalhoty mi ušije děda a vestu a dvě flanelové košile babička. Ale museli jsme na to koupit látku. Nákupy s mámou pro mne bylo strašlivé utrpení. Maminka šťastně běhala z obchodu do obchodu, prohlížela si zboží a strašně si užívala nákupy. Já musel za ní, zkoušet si věci, které se mi vůbec nelíbily, ale máma z nich byla nadšená. Obléct, projít se, otočit se, vysvléct, obléct další věc projít je, otočit se Prostě hrůza, jako cvičená opice. A nyní si nákup bude navíc užívat s novým účesem od paní S!

V den nákupu jsem se o přestávce šel vyčurat. Stoupl jsem si před pisoár a začal čurat. Najednou mne zezadu chytil za obě ruce nad lokty úplný blb z béčka Krš. Začal se mnou cloumat a křičel: takhle se chčije ve vlaku, když jede přes výhybky!!! Většina toho skončila na zemi, něco v pisoáru a dost i na mých kalhotách, pantoflích a ponožkách. Než jsem skončil a mohl s ním vytřít pod pisoárem, utekl do své třídy. Ale došlo na něj. Paní učitelka nám

kalhoty a seřezat ti zadek, že si pár dní nesedneš!! Moc vám děkuji, pane průvodčí, vylovím z kapsy 30 haléřů na jízdenku a podávám mu je. Překvapilo mě, jak jsem se díky tomu zářezu dostal do kapsy. Maminka mě stejně přerazí, že jedu tak pozdě. Průvodčí mi dodává lístek: Tady máš lístek sportovče, doufám, že o tebe maminka opravdu něco přerazí.

Blesklo mi hlavou, že se to bohužel nestane. Během mého života máma o můj holý, vzorně vyšpulený zadek, roztříštila už tři vařechy. Každá vydržela nějakých 15 měsíců. Ale ta čtvrtá byla jiná. Pracovní ploška nebyla tak vyhloubená a to mělo bohužel tři zničující důsledky. Jednak při dopadu na zadek chyběla mezi částí vařechy a kůží vrstvička vzduchu, která přece jenom mírnila účinek rány. Vařecha byla díky tomu těžší a dopady byly víc devastující. Když to taťka zjistil, koupil mi dvě stejně velké vařechy, abych je mamce mohl podstrčit, místo té obávané. Ale nikdy to neprošlo. Tou obávanou se mámě špatně míchalo, a tak ji ponechala pouze funkci výchovného prostředku. Více materiálu ale nezpůsobilo pouze daleko razantnější dopad, ale i její zpevnění. Zatímco ty první tři vydržely každá něco přes rok, z této jsem měl fakt hrůzu už víc než 4 roky!!!!

Když jsem v místě srazu vystoupil, měl jsem zpoždění 38 minut. Máma nikde. Proběhl jsem okolí a v předtuše obrovského průšvihů nastoupil zpáteční cestu. Věděl jsem, že je opravdu zle. Ale nemohl jsem tušit celou velikost katastrofy. Sraz byl v 14,15. Kdybych dorazil včas, byli bychom tak 14,25 bezpečně v obchodáku s botami. Kolem 14,30 se rychle zatáhlo, přišla vichřice, na černé obloze proletělo pár blesků, a pak se nebe na pět minut doslova otevřelo. Když se k tomu schylovalo, mamka se ukryla do vchodu jednoho z domů. Na neštěstí na špatné straně ulice. Poryvy větru hnaly do vchodu masy vody a máma byla naprosto promočená. A co bylo nejhorší, z jejího vytouženého účesu byl jeden promočený chumel vlasů. To jsem zjistil až doma. Když jsem vstoupil do předsíně a cvakla klika, ozvalo se z koupelny: **Kdes byl ty darebáku, čekala jsem na tebe půl hodiny, okamžitě si nachystej prcku!!!!**

V zoufalé snaze trošičku zabodovat jsem směrem ke koupelně křikl – v tom okamžiku osudové: Ten nový účes ti hrozně moc sluší, maminko! Z koupelny se vynořila zmáchaná mámina hlava a z očí jí doslova sršely blesky. **Dnes o tebe tu vařechu rozštípu na malinké kousíčky – nachystej si tu prcku!!!** Uvědomil jsem si konečně celou velikost katastrofy. Navíc mi sprint na tramvaj jasně ukázal, že moje pravá půlka – která zase dostane větší část výprasku, ještě zdaleka není v pořádku. Na druhé straně jsem v žádném případě nechtěl riskovat to, že budu muset úplně do naha, táta si mě znehybní a dostanu od něj rákoskou dvojnásobek toho, co bych dostal od mámy!!!

Napadla mě spásná myšlenka, nechám mamku se trošičku zklidnit a potom se nechám od ní potrestat. Prchnul jsem proto rychle na zahradu a hlídal si čas. Bylo to jednoduché, měl jsem hodinky. Přesně po patnácti minutách jsem odhodlaně vstoupil do kuchyně. Maminka vařila koprovou polévku a krájela knedlíky pod vajíčko. Obrovské slzy jí padaly do vaření. Ač jsem nemusel, řekl jsem: Přišel jsem si pro trest maminko. Sundal jsem školní kalhoty a trenky, složil je na židli, vytáhl ze šuplíku vařechu a už přesně podle rituálu nabídl mamce tu

obávanou vařechu se slovy: Tady je vařecha maminko. Maminka na mne vůbec nereagovala a dál plakala do vaření. Položil jsem tedy vařechu na kuchyňskou linku, klekl si na lavičku, vyhrnul si tričko pod bradu, opřel se o lokty a vzorně vyšpulil. Maminka vůbec nereagovala. Sledoval jsem ji. V okamžiku, kdy ji vařecha na lince začala zavazet, uklidila ji do šuplíku. To mi fakt zamrazilo: PŘECE MĚ NEPŘEDHODÍ TÁTOVI NA DVOJNÁSOBEK FIŠPANKOU!!!

Rychle jsem vstal, vařechu zase vytáhl, položil ji zpět linku, klekl si před mámou, sepnul ruce a přiškrčeným hlasem: Maminko moc tě prosím, mohla by jsi mi dát na ten zadek? **Prosím!!** Jako bych nebyl, máma mi nevěnovala ani pohled. Po chvíli dokončila vaření a vyrazila na zahrádku. Po dešti se dobře plelo a maminka toho využila k plení zeleninového záhonu. Já, už úplně zoufalý, jsem jen v tričku a ponožkách vyrazil i s vařechou za ní. Klečel jsem vedle ní, vařechu jsem si položil na záda a nestavoval ji k potrestání vyšpulenou zadnici. Zase jako bych tam nebyl. Bylo mi už úplně v mém zoufalství jedno, co na tuto scénu sousedí.

Ale celkem rychle to skončilo. Z okna kuchyně se ozvalo: Co to tam Leslí provádíš? Přijď prosím hned do kuchyně. Tak to je konec, táta přišel domů. Dorazil jsem sklesle do kuchyně. Dobrý den tatínku. Dobrý den Leslí, vysvětlíš mi prosím, co se tu děje? Samozřejmě jsem tátovi řekl nejen pravdu, ale vlastně úplně všechno – počínaje jízdou vlakem přes výhybky. Když jsem končil, přišla i maminka a táta se jí zeptal, kolik že mi chtěla vlastně vysázet na zadek. To bylo zásadní, domluva byla, že dostanu od táty dvojnásobek. To byla špatná výměna, od táty byla každá rána poctivá od první do poslední. Zatímco máma mě ze začátku přejela jak rychlíková lokomotiva – musel jsem se maximálně snažit, abych držel předpisově vyšpulenou. Ale po pár ranách jsme většinou rychle přešli na hru na dávání na zadek. Věděl jsem, že máma byla našťavaná jako snad nikdy a obával jsem se, že řekne 50 nebo dokonce 60. Máma se na mě podívala a povídá: DNESKA STO!!

V tom okamžiku na ni upřeně hleděly dva páry očí. Táta nevěřicně a s úlekem, já s obrovským strachem. Bylo pevně stanoveno, že co máma takto řekne, tak platí a já od táty dostanu dvojnásobek fišpankou. Já jsem mohl tak akorát mlčet, ale táta ne. Taky se hned zeptal: Ali, není to nějak moc? Mamka: Vůbec ne! Padesát za to, že přijel o víc než půlhodinu pozdě a mě kvůli tomu zmokl můj drahý nový účes. A Dalších padesát za to, že si drze dovolil si ze mě ještě dělat legraci!!

Úplně jsem se klepal, čekalo mě tak 30 minut čekání na trest, potom 200 ran Fišpankou po minutě a pak ještě 30 min na vybulení a ošetření kůže prosekané koncem rákosky. Ale táta rozhodl trochu jinak: Takže dostane dvojnásobek za ten pozdní příjezd a pětadvacet za drzé chování k mamince. A za to vysmívání ještě pět navrch!! Uvědomil jsem si, že jsem si naprosto nepomohl. Těch třicet za drzost znamenalo, že budu muset pro každou dobrovolně vzorně vyšpulit a potom pět minut protrpět v kočičce a do pěti minut zase vyšpulit pro další. A posledních deset bude pod zadek! Nebude to sice trvat 30 × 5 minut, protože dokáží tak od sedmé začít zkracovat interval, ale tak nezískám ani 30 minut. To je snad ještě horší, než ta druhá stovka. To by mě táta přidržoval a já bych nemusel špulit zadek proti rákosce, ale mohl bych se různě kroutit, ryčet a soustředit se jen na dýchání. Takhle to bude skoro o půl hodinu

delší a budu muset vynakládat obrovskou vůli, abych si třicetkrát vzorně vyšpulil pro další ránu. A vím, že když bych nevyšpulil na doraz, táta mi ji dá, ale řekne, že se do trestu nepočítá. Ale bylo rozhodnuto.

Táta: Leslí, přijdeš si pro trest o čtvrt na sedm, navečeřený, umytý, budeš mít rozestlanou postel, na zítřek nachystané oblečení a věci do školy. A dorazíš v tričku, teplácích, ponožkách a trenkách a vezmeš si plátěnou kabelu na oblečení. A pohni sebou, na všechno už nemáš ani hodinu! Když jsem odcházel, tak mi ještě stihla máma oznámit: Večeři budeš mít nachystanou ve ¾ na 6. Koprovou polívku a knedlík s vajíčkem miluji a máma to dobře věděla. Rychle jsem nasmolil dva domácí úkoly, nachystal si učení do aktovky, natáhl si prostěradlo na postel. Přikrývku jsem si dal přes židli a oblečení do školy na stolek. Bylo za 10 šest, oblíbené jídlo jsem měl v kuchyni na stole. V koupelně jsem se umyl a v polici si vzal plátěnou tašku na oblečení. Byly tři minuty po šesté, měj jsem tedy ještě 12 minut. Lehl jsem si na záda na postel. Na večeři nepůjdu. Na zadek zasloužím za to, že jsem přijel tak pozdě, to jo. A dvojnásobek za to, že jsem chytračil a nenechal si od mamky naklepat zadek zase jak řízek nakonec taky. Prostě jsem to prokaučoval. Ačkoliv kdo ví. Určitě je lepší týden dávat dohromady prosekaný zadek a stehna od rákosky, než se zase dva a půl měsíce plazit do schodů po zábradlí. Ale to drzé chování – to byl od mámy podraz!!! Vůbec jsem přece nechtěl být drzý, nevěděl jsem, že ji voda účes úplně zničila. Jen jsem si chtěl vylepšit pozici tím, že jí pochválím nový účes. Na tu večeři prostě nepůjdu! Ať si máma trhne!

Vstávám, беру si rukojeť pilníku do zubů a tašku na věci. V kuchyni se hlásím: Tatínku, přišel jsem si pro trest. Tak kolik sis dnes Leslí vykoledoval?? Sto Fišpankou na holou za to, že jsem se nenechal potrestat od maminky a dalších třicet Fišpankou na holou za údajně drzé chování a prý za to, že jsem si z maminky dělal legraci. Táta se zamračil: **Leslí, pozor na pus!** **Moc dobře víš, že na tu fišpanku mohu o dost víc přitlačit!!** Místo na třetinu razance ti to můžu klidně dát na polovinu!! Stačí už jediné slovo!!! Běž se nachystat! Na odchodu jsem ještě uslyšel od mamky: Ty večeře ti vůbec chystat nemusím. Na jazyku jsem měl krásnou odpověď: Však by se taky nic nestalo. Ale jen na jazyku, vždyť táta právě řekl: Stačí už jediné slovo!

Sešel jsem do sklepa, odmetl stůl pily a přendal na něj z lavičky tátův popelník, sirky, krabičku cigaret a hrnek od kafe se lžičkou a sedlinou na dně. Potom jsem odmetl lavičku a otočil ji kratší stranou ke zdi. Pak jsem ze sebe a začal sundávat oblečení a dávat je do tašky. Tričko, tepláky, ponožky a nakonec i trenky. Tašku jsem pověsil na věšák na schodech, klekl jsem si na lavičku a opřel jsem se o lokty. Rukojeť pilníku jsem měl připravenou v levé ruce, sundal jsem si ještě hodinky a položil je skoro až na konec lavičky. Věděl jsem, že se ještě budu roztahovat. Bylo 18.22. Uklidnil jsem se. Přesvědčil sem sám sebe, že první část – těch třicet, dobře zvládnou. Soustředím se jen na počítání pomalých nádechů a výdechu a na to abych vždy okamžitě a vzorně vyšpulil, abych nedostal ani jednu navíc s tátovým komentářem: Ta se nepočítá, neměl jsi pořádně vyšpulenou! Pokud to zvládnou, bude to pak jednoduché. Budu se jen muset pevně držet stolu a táta mi každou minut jednu švihne. Nebudu muset

